

УДК 352:342.9:004(4-672ЄС)

[https://doi.org/10.52058/2786-5274-2026-5\(57\)-4276-4295](https://doi.org/10.52058/2786-5274-2026-5(57)-4276-4295)

Брусільцева Ганна Миколаївна кандидат економічних наук, доцент кафедри правового регулювання економіки Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця, м. Харків, <https://orcid.org/0000-0003-3759-460X>

Лола Юлія Юріївна, кандидат економічних наук, доцент кафедри державного управління, публічного адміністрування та економічної політики, Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця, м. Харків. <https://orcid.org/0000-0002-6631-3822>

ОЦІНКА ЦИФРОВОЇ ВІДКРИТОСТІ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД ЯК ІНСТРУМЕНТ РЕАЛІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНО- ПРАВОВИХ ПРИНЦИПІВ: ДОСВІД ЄС

Анотація. У статті досліджено цифрову відкритість територіальних громад як інструмент реалізації публічно-правових принципів гласності, підзвітності, доступу до інформації, участі громадян та рівності доступу до публічних послуг. Проаналізовано нормативно-правові засади забезпечення цифрової відкритості в Україні та Європейському Союзі, визначено їх спільні риси та ключові відмінності. Обґрунтовано, що правове регулювання ЄС має більш системний характер, оскільки поєднує регулювання відкритих даних, повторного використання інформації публічного сектору, електронної ідентифікації, цифрової доступності та захисту персональних даних, тоді як в Україні відповідне регулювання залишається більш фрагментарним і значною мірою базується на поєднанні законодавчих та підзаконних актів. Узагальнено сучасні індикаторні підходи до оцінювання цифрового врядування, зокрема UN EGDI, E-Participation Index, GovTech Maturity Index, OECD DGI та e-Government Benchmark ЄС. Встановлено, що Україна демонструє високі результати за міжнародними індексами цифрової відкритості, однак локальний рівень цифрової трансформації регіонів і територіальних громад розвивається нерівномірно. Доведено, що розрив між загальнодержавними та локальними показниками цифрового розвитку зумовлений нерівномірністю ресурсного забезпечення, кадрової та управлінської спроможності, технічної інфраструктури, а також недостатнім рівнем цифрової грамотності населення, особливо у сільських регіонах. Обґрунтовано доцільність удосконалення законодавства у сфері місцевого самоврядування, зокрема щодо закріплення повноважень органів місцевого самоврядування у сфері електронного урядування, відкритих даних, електронного документообігу та цифрової взаємодії з громадянами. Визначено,

що досвід ЄС може бути використаний як орієнтир для формування більш цілісної моделі цифрової відкритості територіальних громад в Україні.

Ключові слова: цифрова відкритість, територіальні громади, електронне урядування, публічно-правові принципи, відкриті дані, цифрове урядування, електронна участь, місцеве самоврядування, цифрова трансформація.

Brusiltseva Hanna Mykolaivna PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Legal Regulation of the Economy, Simon Kuznets Kharkiv National University of the Economics, Kharkiv, <https://orcid.org/0000-0003-3759-460X>

Lola Yuliia Yuriivna PhD in Economics, Associate Professor, Associate Professor of the Department of public administration, public governance, and economic policy, Kharkiv. <https://orcid.org/0000-0002-6631-3822>

ASSESSMENT OF THE DIGITAL OPENNESS OF TERRITORIAL COMMUNITIES AS A TOOL FOR THE IMPLEMENTATION OF PUBLIC LAW PRINCIPLES: THE EU EXPERIENCE

Abstract. The article examines the digital openness of territorial communities as a tool for implementing the public law principles of transparency, accountability, access to information, citizen participation, and equal access to public services. The legal framework for ensuring digital openness in Ukraine and the European Union is analyzed, and their common features as well as key differences are identified. It is substantiated that the EU regulatory model is more systemic, as it combines rules on open data, the re-use of public sector information, electronic identification, digital accessibility, and personal data protection, whereas in Ukraine the relevant regulation remains more fragmented and is largely based on a combination of legislative and subordinate legal acts. The article summarizes contemporary indicator-based approaches to assessing digital government, including the UN EGDI, the E-Participation Index, the GovTech Maturity Index, the OECD Digital Government Index, and the EU e-Government Benchmark. It is established that Ukraine demonstrates strong performance in international indices of digital openness; however, the local level of digital transformation of regions and territorial communities remains uneven. The study proves that the gap between national and local digital development indicators is caused by disparities in resources, staffing and managerial capacity, technical infrastructure, as well as by insufficient digital literacy among the population, especially in rural areas. The article substantiates the need to improve legislation in the field of local self-government, in particular by defining the powers of local self-government bodies in the areas of e-government, open data, electronic document management, and digital interaction with citizens. It is concluded that the EU experience can serve as a guideline for building a more coherent model of digital openness of territorial communities in Ukraine.

Keywords: digital openness, territorial communities, e-government, public law principles, open data, digital government, e-participation, local self-government, digital transformation.

Цифровізація публічної влади сьогодні трансформує не лише способи надання адміністративних послуг, а й самі стандарти прозорості, підзвітності, доступності та участі громадян у місцевому врядуванні. На рівні територіальних громад цифрова відкритість проявляється через забезпечення доступу до публічної інформації та документів, оприлюднення відкритих даних у форматах, придатних для повторного використання, доступність офіційних вебресурсів для різних груп користувачів, а також створення електронних каналів взаємодії між органами влади та мешканцями. Такі інструменти формують технічну та організаційну основу відкритості, підвищують рівень довіри громадян і створюють умови для їх активної участі в управлінських процесах. Водночас відкриті дані розглядаються дослідниками не лише як інструмент забезпечення прозорості, але й як стратегічний ресурс для розвитку інновацій в економіці та державному управлінні.

В Україні питання цифрової відкритості набуло особливої актуальності в умовах децентралізації, впровадження електронних сервісів (зокрема платформи «Дія»), виконання зобов'язань перед Європейським Союзом, а також у контексті післявоєнної відбудови. У країнах ЄС наголошується, що відкриті державні дані сприяють підвищенню ефективності публічного управління, стимулюють інноваційний розвиток і залучення інвестицій. Зокрема, дослідження Transparency International демонструють, що підвищення рівня прозорості муніципалітету на один пункт рейтингу корелює з приростом інвестицій приблизно на 0,04%, що свідчить про вагомий економічний ефект цифрової відкритості.

У цьому контексті оцінка цифрової відкритості територіальних громад виходить за межі суто технічного аналізу вебресурсів чи порталів даних і постає як інструмент перевірки ефективності реалізації публічно-правових принципів. Йдеться насамперед про забезпечення гласності, законності, доступу до інформації, участі громадян у вирішенні питань місцевого значення, рівності доступу до публічних послуг, а також дотримання балансу між відкритістю та захистом персональних даних. Відтак дослідження цифрової відкритості потребує комплексного підходу, що поєднує нормативно-правовий аналіз, концепції відкритого врядування та сучасні індикаторні методики оцінювання цифрового врядування.

Дослідженню питань відкритості функціонування територіальних громад приділено значну увагу як українськими, так і іноземними науковцями, що зумовлено зростанням ролі прозорості та підзвітності у системі публічного управління. У науковій літературі відкритість територіальних громад розглядається як багатовимірне явище, що охоплює низку взаємопов'язаних аспектів — комунікаційний, правовий, інституційний, управлінський, а також

інформаційно-технологічний та соціальний. З комунікаційної точки зору відкритість проявляється у налагодженні ефективного діалогу між органами місцевого самоврядування та громадянами, забезпеченні прозорого інформування та використанні цифрових каналів взаємодії. Зокрема, О. Сердюк, Д. Канівець та Є. Проценко вказують на те, що «цифрова трансформація територіальних громад супроводжується підвищенням рівня відкритості та розвитком ефективної комунікації між владою та громадськістю», що безпосередньо впливає на якість публічного управління.

Правовий аспект передбачає наявність чіткої нормативно-правової бази, що гарантує доступ до публічної інформації, регулює функціонування електронних сервісів та забезпечує захист персональних даних. Г.Л. Бондар [1] акцентує увагу на правових засадах забезпечення електронного врядування в напрямку цифрової трансформації уряду., зокрема через призму адміністративного та інформаційного права. Інші автори підкреслюють значення законодавчого регулювання доступу до інформації та цифрових сервісів. Так, В.І. Цимбалюк [2] аналізуючи цифрове врядування рівні громад, підкреслює, що його розвиток прямо залежить від європейських правових стандартів та національного законодавства. В.А. Медяник [3] доводить, що цифровізація — це не технологічний процес, а трансформація адміністративного права, завдяки чому формується нова «цифрова адміністративно-правова парадигма».

Інституційний вимір пов'язаний із роллю державних і муніципальних органів у формуванні політики відкритості, їх спроможністю впроваджувати цифрові інструменти та забезпечувати контроль за дотриманням відповідних стандартів. Зокрема, О. Донченко [4] підкреслює, що відкритість виступає інституційною характеристикою публічного управління та реалізується через взаємодію державних органів, бізнесу і громадянського суспільства. Дослідження С. Тимофєєва [5] підтверджують, що інституційна структура влади визначає рівень прозорості та довіри громадян. Інші українські автори [6] також акцентують на ролі інституцій у сфері управління відкритими даними та електронними сервісами як основи цифрової відкритості.

Управлінський аспект відкритості характеризує здатність органів влади інтегрувати принципи прозорості та підзвітності у процес прийняття рішень, впроваджувати механізми участі громадян (зокрема електронні петиції, консультації, бюджети участі) та підвищувати ефективність публічного управління. Зокрема, дослідження Ці Цзоу та ін. [7] доводять, що розвиток e-government позитивно впливає на ефективність уряду, якість регуляторної політики та рівень підзвітності, хоча цей вплив є неоднорідним у різних сферах управління. Дослідження Джон Т. Снід, Е. Райт [8] демонструють, що впровадження e-government сприяє оптимізації адміністративних процесів і підвищенню якості надання публічних послуг. В роботі Деттамронг У. та ін. [9] акцентовано увагу на необхідності гнучкого управління та адаптивного лідерства в умовах цифрової трансформації, що забезпечує стійкість і

ефективність державного управління Інформаційно-технологічний аспект охоплює розвиток інфраструктури відкритих даних, цифрових платформ і електронного врядування, які забезпечують технічну основу відкритості. В роботах вчених підкреслюється, що платформи відкритих даних формують базову архітектуру e-government, забезпечуючи доступність, продуктивність і надійність інформаційних систем [10], взаємодію між державою і громадянами [11], сприяють прозорості, інноваціям та участі громадян [12].

Метою дослідження є комплексне теоретико-правове та прикладне обґрунтування цифрової відкритості територіальних громад як інструменту реалізації публічно-правових принципів, а також визначення підходів до її оцінювання з урахуванням сучасних європейських стандартів. Досягнення цієї мети передбачає вирішення таких завдань:

- аналіз нормативно-правових засад забезпечення цифрової відкритості в Україні та їх відповідності європейським вимогам;
- систематизація сучасних індикаторних методик оцінювання цифрового врядування (зокрема міжнародних індексів та національних підходів);
- а також формування узагальнених критеріїв оцінки рівня цифрової відкритості територіальних громад з урахуванням їх правового та інституційного забезпечення.

Вагомим імпульсом для розвитку трансформаційних процесів у сфері відкритого врядування стало укладення Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом. Зокрема, у Розділі V «Економічне і галузеве співробітництво», зокрема у Главі 14 «Інформаційне суспільство», передбачено розвиток електронного урядування, розширення доступу до інформації та впровадження сучасних інформаційно-комунікаційних технологій у діяльність органів влади. Крім того, положення Угоди акцентують на необхідності гармонізації національного законодавства із правом ЄС у сфері електронних комунікацій, захисту персональних даних та відкритих даних, що формує правову основу для цифрової відкритості. Водночас, імплементація норм права ЄС відбувається на фоні існуючих публічно-правових принципів, закріплених у чинному законодавстві.

Так, конституційний рівень правового регулювання забезпечує базові гарантії відкритості публічної влади: відповідно до Конституції України гарантується свобода слова і право на доступ до інформації (ст. 34) [13], а також право громадян брати участь в управлінні державними справами (ст. 38). Розвиток цих положень знаходить своє відображення у спеціальному законодавстві. Зокрема, Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» закріплює принцип гласності діяльності органів місцевого самоврядування, що передбачає відкритість їх роботи та можливість громадян отримувати інформацію і впливати на прийняття рішень на місцевому рівні [14]. Закон України «Про інформацію» від 02.10.1992 р. № 2657-XII (далі – Закон № 2657-XII) встановлює основні принципи інформаційних відносин, зокрема гарантованість

права на інформацію, відкритість і доступність інформації, а також свободу її обміну (ст. 5) [15]. Він закріплює право громадян і юридичних осіб на одержання, використання та поширення інформації (ст. 9) і визначає обов'язок органів влади інформувати про свою діяльність та забезпечувати доступ до інформаційних ресурсів (ст. 10). Водночас Закон України «Про доступ до публічної інформації» від 13.01.2011 № 2939-VI (далі – Закон № 2939-VI) конкретизує процедури реалізації цього права, встановлюючи порядок подання та розгляду інформаційних запитів, строки їх виконання, а також обов'язок оприлюднення суспільно значущої інформації без запиту [16]. Крім того, закон передбачає відповідальність за порушення права на доступ до інформації. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Положення про набори даних, які підлягають оприлюдненню у формі відкритих даних» від 21 жовтня 2015 р. № 835 (далі – Постанова КМУ № 835) також встановлює правові та організаційні засади функціонування системи відкритих даних, визначаючи обов'язковий перелік наборів інформації, що підлягають оприлюдненню органами державної влади та місцевого самоврядування [17].

Окремі законодавчі акти створюють правові умови для переходу публічної влади до електронної моделі взаємодії з громадянами. Так, Закон України «Про адміністративні послуги» забезпечує доступність та прозорість діяльності органів влади через можливість отримання послуг в електронній формі [18]. Його вплив на відкрите врядування проявляється у спрощенні процедур взаємодії громадян із державою, зменшенні корупційних ризиків завдяки мінімізації особистого контакту з посадовими особами, а також у підвищенні підзвітності органів влади через стандартизацію та відкритість процесів надання послуг. Закон України «Про електронні довірчі послуги» закріплює правовий статус електронного підпису, електронної ідентифікації та автентифікації, що сприяє розвитку електронного врядування, розширює можливості дистанційної участі громадян у публічному управлінні та забезпечує довіру до цифрових сервісів як до повноцінної альтернативи традиційним формам взаємодії [19]. Водночас Закон України «Про електронні документи та електронний документообіг» забезпечує можливості оприлюднення, обміну та зберігання інформації в електронній формі, що підвищує оперативність доступу до даних, спрощує процедури їх обробки та сприяє прозорості управлінських рішень [20].

Правове забезпечення цифрової відкритості в Європейському Союзі має системний характер і базується на поєднанні актів, спрямованих на регулювання відкритих даних, повторного використання інформації публічного сектору, електронної ідентифікації та захисту персональних даних. Такий підхід дозволяє сформулювати комплексну модель відкритого врядування, в якій поєднуються принципи прозорості, доступності інформації та захисту прав громадян.

Основоположні засади права Європейського Союзу, що забезпечують право на належне врядування та доступ до документів (ст. 41–42) містяться в Хартії основних прав Європейського Союзу. Зазначений документ формує

фундаментальні правові засади функціонування публічної влади, визначаючи обов'язок адміністративних органів діяти прозоро, неупереджено та в розумні строки.

Ключовим актом ЄС у сфері відкритих даних є Директива 2019/1024 [21], яка оновила підходи, закладені в Директива 2003/98/ЄС [22], щодо повторного використання інформації публічного сектору. Вона спрямована на формування єдиного цифрового ринку даних через забезпечення широкого доступу до інформаційних ресурсів органів влади та муніципалітетів. Директива закріплює принцип «відкритості за замовчуванням», передбачає використання машиночитуваних форматів і API, а також встановлює обов'язок безоплатного оприлюднення окремих категорій високовартісних даних. Важливу роль у розвитку цифрового врядування відіграє Регламент № 2014/910 [23], який забезпечує єдині стандарти електронної ідентифікації та юридичне визнання електронних довірчих послуг, що створює основу для безпечної цифрової взаємодії.

Водночас цифрова відкритість у ЄС реалізується з урахуванням вимог Регламент №2016/679 [24], який встановлює високі стандарти захисту персональних даних і передбачає їх анонімізацію або псевдонімізацію перед оприлюдненням. Таким чином, правове регулювання ЄС забезпечує баланс між відкритістю публічної інформації та захистом приватності.

Механізми цифрової відкритості, доцільно розглядати крізь призму публічно-правових принципів, зокрема гласності, підзвітності, доступу до інформації та участі громадян. Головними індикаторами оцінки можуть виступати наявність ефективного законодавства, принципи відкритості, якісна інституційна система, виконавчі механізми тощо. Узагальнення основних параметрів правового та інституційного забезпечення цифрової відкритості в Україні та ЄС наведено в таблиці 1.

Таблиця 1

Порівняльна оцінка механізмів цифрової відкритості в Україні та ЄС

Параметр	Україна	Країни ЄС	Схожість та відмінності
Законодавчі акти	Закон № 2657-ХІІ, Закон № 2939-VI, Постанова КМУ № 835, закони про e-government	Директива 2019/1024 ЄС, Директива 2003/98ЄС, Регламент №2016/679, Регламент №910/2014	ЄС має більш системну та інтегровану нормативну базу; Україна — фрагментарну, але гармонізовану з ЄС

Параметр	Україна	Країни ЄС	Схожість та відмінності
Принципи	Прозорість, рівноправність, відкритість за замовчуванням, оперативність, інтероперабельність	Відкритість за замовчуванням, прозорість, недискримінаційність	Схожість: прозорість, недискримінацію, відкритість за замовчуванням. Відмінність: У ЄС механізми прописані детально (наприклад, конкретні категорії даних, уніфікована ідентифікація), тоді як в Україні акцент зроблено на нормативних актах із загальним визначенням принципів.
Інституційні органи	Кабінет Міністрів, Мінцифри, органи місцевого самоврядування Єдиний держпортал відкритих даних (data.gov.ua) та мережа ресурсів diia.data.gov.ua.	Єврокомісія, національні органи держав-членів, регулятори <i>Європейська платформа відкритих даних data.europa.eu агрегує нац. портали.</i>	Схожість: уповноважені органи, що координують політику відкритих даних і розвиток цифрового врядування. Відмінності: ЄС — узгоджена багаторівнева система; Україна — більш централізована.
Склад даних	Понад 1000 обов'язкових наборів даних (бюджет, гео, фінанси, податки); доступ до статистики, екології, юридичної інформації; відкриті держреєстри й архіви.	<i>Директива 2019/1024</i> Класифікація high-value data (гео, погода, статистика, енергетика); машинозчитувані формати та API; обмеження персональних даних (GDPR); довірені реєстри (eIDAS).	Схожість: широкий спектр даних (бюджети, екологія, геодані, статистика). Відмінність: у ЄС — чітко визначені high-value data з безкоштовним доступом; в Україні — перелік визначає КМУ.

Параметр	Україна	Країни ЄС	Схожість та відмінності
Право доступу	доступ до публічної інформації (крім конфіденційної); електронні петиції; право онлайн-звернень і оскарження відмов.	Єдиний портал даних ЄС; моніторинг (Open Data Maturity Index); штрафи за GDPR; контрольні органи (EDPS).	Схожість: централізовані портали та регулювання публікації даних. Відмінність: ЄС – розвинені технічні рішення (API, стандарти) і системний моніторинг; Україна – прості формати (CSV/Excel) з поступовою модернізацією (Dii API).
Виконавчі механізми	портал data.gov.ua , відкриті набори у CSV/JSON, розвиток API (Дія), система «Трембіта»	портал data.europa.eu , обов'язкові API, стандартизовані формати, інтегровані цифрові платформи між країнами.	Схожість: використовуються портали відкритих даних і цифрові сервіси. Відмінність: ЄС – розвинені API та інтегровані платформи; Україна – базові механізми з поступовим розвитком.
Участь громадськості	Е-петиції (Президент, ВР); е-консультації; місцеві платформи (e-DEM); зростання ролі ГО та громадських ініціатив.	Європейська громадянська ініціатива (ЕСІ); онлайн-консультації (“Your Voice in Europe”); петиції до ЄП; масштабні платформи участі	Схожість: участь громадськості у прийнятті рішень. Відмінність: Україна — е-демократія (петиції, бюджети); ЄС — громадянські ініціативи та консультаційні механізми.

Параметр	Україна	Країни ЄС	Схожість та відмінності
Інтероперабельність	використання порталу data.gov.ua поступове впровадження API (Дія) застосування базових машиночитуваних форматів (CSV, Excel, JSON) створення систем електронної взаємодії державних ресурсів (Трембіта)	стандартизація форматів даних (JSON, XML, RDF) використання API для доступу до динамічних наборів узгоджені метадані та каталоги даних (data.europa.eu) інтеграція з цифровими ідентифікаційними системами (eIDAS)	Схожість: використання цифрових форматів і платформ. Відмінність: ЄС — системна та стандартизована інтероперабельність ; Україна — часткова, у процесі розвитку.
Відповідальність	Адміністративна та дисциплінарна	Чіткі механізми контролю та санкцій, ефективний нагляд з боку регуляторів	Схожість: передбачена юридична відповідальність за порушення доступу до даних. Відмінність: ЄС – чіткі та ефективні санкції й контроль; Україна – відповідальність є, але застосовується менш системно.

Узагальнення результатів, відображених у табл. 1, дає змогу дійти висновку, що нормативно-правова база ЄС має більш системний характер, оскільки поєднує регулювання відкритих даних, доступу до документів, електронної ідентифікації, захисту персональних даних і цифрової доступності. Такий підхід свідчить про те, що відкритість розглядається як складова належного публічного управління. У цьому контексті слушною є позиція А. Бельвер і Д. Кауфманн, які підкреслюють, що “забезпечення громадян відкритого доступу до інформації є наріжним каменем належного управління» [25]. В Україні правове регулювання також створює необхідні гарантії доступу до інформації, однак воно переважно формується через окремі законодавчі та

підзаконні акти, що потребують подальшої узгодженості й гармонізації з європейськими стандартами.

Вказана нормативна база знаходить своє відображення у принципах цифрової відкритості, зокрема прозорості, відкритості за замовчуванням та недискримінаційності. Зазначені принципи забезпечують рівний доступ до публічної інформації та створюють правові передумови для здійснення громадського контролю за діяльністю органів влади. Водночас у сучасній науковій доктрині прозорість пов'язується не лише з формальною доступністю відомостей, а і з можливістю їх належного сприйняття та аналізу, тобто «видимістю інформації та можливість зробити з неї точні висновки» [26]. Саме тому в праві ЄС ці принципи деталізовані на нормативному рівні та підкріплені ефективними механізмами реалізації, що свідчить про вищий ступінь їх практичного втілення.

Реалізація принципів відкритості безпосередньо залежить від ефективності інституційних механізмів. У Європейському Союзі сформована узгоджена багаторівнева система управління відкритими даними, яка відповідає принципам належного врядування. Натомість в Україні інституційна модель має більш централізований характер, а її ефективність значною мірою обумовлюється організаційною та ресурсною спроможністю окремих органів публічної влади і територіальних громад.

Центральне місце у системі цифрової відкритості займає право доступу до публічної інформації, яке виступає ключовим публічно-правовим механізмом. В обох правових системах воно гарантується на законодавчому рівні, проте у праві ЄС доступ до інформації забезпечується механізмами моніторингу, контролю та відповідальності.

Важливим елементом цифрової відкритості є також участь громадськості, яка реалізується через інструменти електронної демократії, зокрема електронні петиції, консультації та інші форми e-participation. У країнах ЄС такі механізми мають більш інституціоналізований характер і є невід'ємною частиною процесу прийняття публічних рішень.

Завершальним елементом системи є механізми юридичної відповідальності, які гарантують дотримання права на доступ до інформації. У ЄС вони характеризуються ефективністю та системністю застосування, тоді як в Україні їх практична реалізація залишається недостатньо послідовною.

Нормативно-правова база є одним із ключових чинників, що визначають стан основних індикаторів цифрового врядування, оскільки саме вона створює правові умови для функціонування цифрових сервісів, електронної взаємодії органів влади, відкритості даних, цифрової участі громадян і захисту інформації.

Сучасні індикатори оцінювання цифрового врядування базуються на використанні комплексних систем показників, що охоплюють рівень розвитку електронних послуг, цифрової інфраструктури, відкритості даних, інституційної спроможності, участі громадян та орієнтації на потреби користувача. Найбільш

поширеними у міжнародній практиці є наступні: комплексні показники ООН – Індекс розвитку електронного уряду (UN EGDI) та Індекс електронної участі громадян (e-participation Index); глобальний рейтинг Світового банку Індекс зрілості урядових цифрових технологій (GTMI); Індекс цифрового уряду Організації з безпеки та співробітництва в Європі (OECD DGI); e-Government Benchmark ЄС тощо.

Згідно з міжнародними індексами відкритості (EGDI, e-participation Index), Україна демонструє високі показники цифрової відкритості. Станом на 2025 рік Україна посідала 30 місце у світі за UN EGDI. Це означає, що вона вже входить до групи країн із дуже високим рівнем розвитку електронного уряду, але все ще поступається провідним європейським державам. Зокрема, Данія посідала 1 місце у світі, Естонія – 2, Велика Британія – 7, Фінляндія – 9, Нідерланди – 10, Німеччина – 12, Швеція – 14. Водночас Україна вже перебувала близько до таких європейських країн, як Греція, яка мала 36 місце. Тобто за загальним рівнем цифрового урядування Україна ще не належить до європейських лідерів, але вже впевнено входить до групи держав із високими результатами.

За E-Participation Index позиція України є ще сильнішою. У 2025 році Україна мала 1 місце у світі з максимальним показником 1.0000, тобто за рівнем електронної участі громадян вона випереджала провідні європейські держави. Для порівняння, Данія була 2-ю, Велика Британія – 4-ю, Естонія – 7-ю, Нідерланди – 12-ю, Фінляндія – 19-ю, Швеція – 35-ю. Це дає підстави стверджувати, що саме у сфері цифрової участі громадян Україна вже не просто наблизилася до європейських стандартів, а фактично перевищила показники більшості європейських країн. Щодо GovTech Maturity Index 2025, Україна була віднесена до Group A (Extensive GovTech Maturity), тобто до найвищої групи зрілості GovTech. Це також відповідає загальній європейській тенденції, оскільки регіон Europe and Central Asia у звіті Світового банку визначено одним із найсильніших: у ньому 40 економік, або 70% країн регіону, входять саме до Group A.

Спільними складовими досліджуваних індексів є: рівень розвитку цифрових публічних послуг, стан цифрової інфраструктури, людський і суспільний потенціал, електронна участь громадян, а також інституційно-нормативні умови функціонування цифрового урядування, наявність стратегій та інноваційної політики.

Саме ці узагальнені компоненти дають змогу комплексно оцінити ступінь цифрової зрілості держави.

Поряд з показниками цифрової відкритості держави не менш важливим є оцінювання цифрової трансформації громад, оскільки саме на локальному рівні відбувається безпосередня взаємодія населення з органами публічної влади. Якщо загальнодержавні індекси дають змогу визначити загальний рівень розвитку цифрового урядування, то оцінювання на рівні територіальних громад дозволяє з'ясувати, наскільки цифрові рішення реально впроваджені у

повсякденну управлінську практику та наскільки вони є доступними для мешканців.

Цифрова трансформація громад охоплює не лише технічне впровадження окремих електронних сервісів, а й комплексні зміни в організації місцевого врядування, наданні адміністративних послуг, внутрішній комунікації, взаємодії з мешканцями, використанні відкритих даних та цифрових інструментів участі. Саме тому її оцінювання має ґрунтуватися на ширшому колі показників, які враховують не лише рівень цифровізації, а й фактичну спроможність органів місцевого самоврядування використовувати цифрові технології як інструмент ефективного управління.

Особливого значення набуває також те, що громади в межах однієї держави можуть істотно відрізнитися за рівнем ресурсного забезпечення, кадрової спроможності, технічної інфраструктури та організаційної готовності до впровадження цифрових рішень. У зв'язку з цим оцінювання цифрової трансформації громад дає змогу виявити не лише позитивні практики, а й наявні диспропорції у цифровому розвитку територій. Це створює підґрунтя для більш адресної державної політики, спрямованої на подолання цифрової нерівності між громадами.

Крім того, аналіз цифрової трансформації громад є важливим з огляду на забезпечення доступності публічних послуг, прозорості місцевої влади та залучення громадян до прийняття рішень. Саме на місцевому рівні найбільш виразно проявляється практична ефективність цифрового врядування, адже громадяни оцінюють цифрову державу насамперед через якість і зручність тих сервісів, які вони отримують у своїй громаді.

З цією метою проектом Міністерством цифрової трансформації в якості пілотного в 2024 році було запроваджено індекси цифрової трансформації регіонів та цифрової трансформації громад. Ключова відмінність між зазначеними індексами полягає в масштабі оцінювання. Перший відображає загальну цифрову спроможність області як цілісної управлінської системи, тоді як індекс другий показує фактичний стан впровадження цифрових рішень безпосередньо на рівні територіальних громад. Тобто регіональний індекс характеризує більш широкий управлінський і координаційний рівень, а індекс громад — практичну реалізацію цифровізації на місцях. Для вимірювання індексів використовуються такі групи показників як цифрова економіка в територіальних громадах, розвиток цифрових навичок населення, цифрова інфраструктура, цифровізація публічних послуг, та цифровізація територіальних громад.

За даними Міністерства цифрової трансформації України, за підсумками 2025 року середнє значення Індексу цифрової трансформації регіонів та Індексу цифрової трансформації громад становило відповідно 44,9 бала та 27 балів зі 100. Найвищі результати зафіксовано у Львівській та Дніпропетровській областях — по 57 балів, Тернопільській — 55 балів, Рівненській — 52 бали, а серед прифронтових регіонів також у Харківській — 49 балів та Чернігівській — 47

балів. Статистичний аналіз показує, що цифровізація громад розвивається менш рівномірно, ніж цифровізація регіонів. З одного боку, окремі громади продемонстрували дуже високі результати: Криворізька громада отримала 74 бали, Дніпровська — 70, Тернопільська — 69, Ужгородська та Вінницька — по 68 балів. З іншого боку, середній показник по всіх громадах залишився відносно низьким, що вказує на значну територіальну диференціацію цифрового розвитку. Водночас серед регіонів лідерами були Львівська область із 54 балами, Дніпропетровська — 52 та Полтавська — 50, що свідчить про більш стабільний рівень цифрової спроможності на обласному рівні. Середні значення індексів цифрової трансформації регіонів та громад за регіонами України наведено на рис. 1.

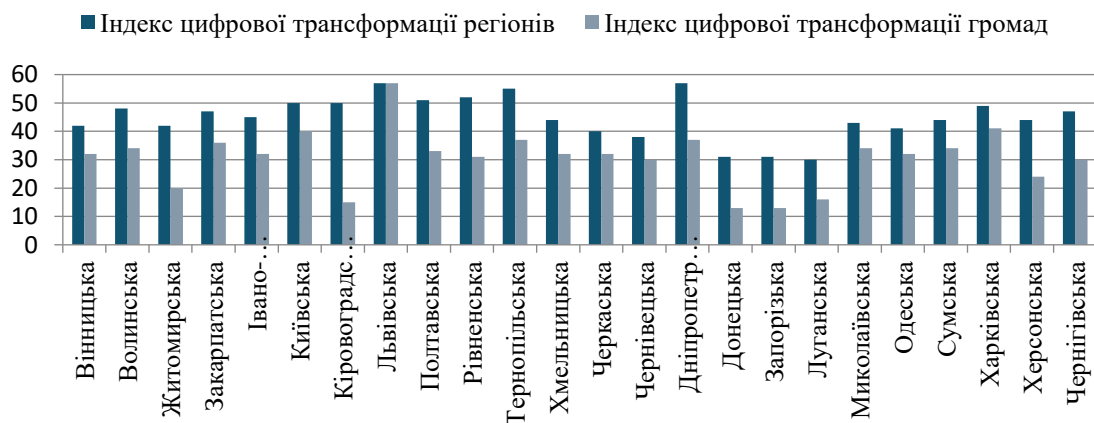

Рис. 1. Середні значення індексів цифрової трансформації регіонів та громад (сформовано авторами на підставі [27])

Порівняння зазначених індексів із загальнодержавними міжнародними індексами дає підстави стверджувати, що цифрова трансформація в Україні має асиметричний характер. З одного боку, держава демонструє високі результати на міжнародному рівні, а з іншого боку, середній регіональний показник в 44,9 та 27 балів свідчить про те, що загальнодержавні цифрові досягнення ще не повною мірою трансформувалися у рівномірну локальну практику. Окрім того, загальнодержавні індекси відображають переважно нормативно-інституційну та платформну спроможність країни, тоді як локальні індекси фіксують реальний стан впровадження цифрових рішень у громадах, який істотно залежить від ресурсного забезпечення, кадрової спроможності, технічної інфраструктури та рівня управлінської зрілості органів місцевого самоврядування до впровадження цифрових інструментів. Крім того, суттєвим стримувальним чинником залишається недостатній рівень цифрової грамотності населення, особливо в сільських регіонах, де доступ до цифрових сервісів часто ускладнюється не лише інфраструктурними обмеженнями, а й нижчим рівнем навичок користування електронними ресурсами. За таких умов навіть за наявності цифрових платформ

і відкритих даних їх практичне використання громадянами та органами місцевого самоврядування залишається обмеженим.

З огляду на виявлений розрив між високими міжнародними показниками України та нижчими середніми значеннями індексів цифрової трансформації регіонів і громад, першочергові рішення мають бути спрямовані на вирівнювання локальної цифрової спроможності. Це потребує перегляду законодавчих засад в сфері місцевого самоврядування.

Наразі в Законі України «Про місцеве самоврядування» відсутні положення про електронне урядування та відповідні повноваження органів місцевого самоврядування, що значно ускладнює розвиток цієї сфери. При цьому перелік даних, що підлягають оприлюдненню у формі відкритих даних, закріплений переважно на рівні постанови Кабінету Міністрів України, а не безпосередньо в законі. Це призводить до ситуації, коли низка рад не створюють власних сайтів або не наповнюють їх належним чином. Правове регулювання цифрової відкритості на місцевому рівні має фрагментарний характер, що негативно впливає на стабільність, послідовність та ефективність упровадження цифрових механізмів у діяльність органів місцевого самоврядування. У зв'язку з цим доцільним є внесення змін до Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», якими слід передбачити чіткі повноваження органів місцевого самоврядування у сфері електронного урядування, цифрової взаємодії з громадянами, управління відкритими даними, електронного документообігу та забезпечення цифрової доступності публічних послуг. Крім того, на законодавчому рівні доцільно закріпити мінімальні стандарти цифрової спроможності, зокрема, що кожна громада повинна мати офіційний вебресурс із визначеним переліком електронних сервісів, систему електронного документообігу, можливість використання електронної ідентифікації та електронного підпису, цифрові канали звернень і консультацій із громадськістю, а також визначену посадову особу або структурний підрозділ, відповідальний за цифрову трансформацію. Таке рішення дозволить сформуванню гарантований базовий рівень цифрових можливостей для всіх громад незалежно від їхнього розміру чи ресурсного забезпечення.

У Законі України «Про місцеве самоврядування в Україні» доцільно передбачити право та обов'язок органів місцевого самоврядування ухвалювати місцеві програми цифрової трансформації з відповідним бюджетним забезпеченням, яка б визначала перспективи, зобов'язувала громади забезпечувати онлайн-комунікацію з жителями та передбачала інструменти для електронних звернень і петицій. Це дозволить перевести цифровізацію з площини окремих проєктів у сферу системної місцевої політики.

Крім того, доцільно було б закріпити на законодавчому рівні принцип “digital by default” для місцевого самоврядування, але з гарантією альтернативного офлайн-доступу для тих, хто не може користуватися цифровими сервісами. Тобто базовою моделлю взаємодії громади з жителями має стати

електронна форма, а паперова — зберігатися як гарантія доступності. Це узгоджується з логікою чинного законодавства про електронні документи, електронну ідентифікацію та адміністративні послуги, але поки не оформлене як загальний принцип діяльності органів місцевого самоврядування.

Разом з цим, необхідно приділити увагу підвищенню цифрової компетентності посадових осіб та й цифрової грамотності населення, оскільки саме недостатній рівень цифрових навичок, особливо серед жителів сільських регіонів, суттєво обмежує практичне використання цифрових сервісів. У зв'язку з цим необхідно розширювати програми цифрової освіти для різних вікових і соціальних груп, організовувати локальні навчальні курси, консультаційні пункти, інформаційні кампанії та навчання з користування електронними послугами, відкритими даними й інструментами електронної демократії.

Ключову роль в цьому можуть відігравати громадські організації, які можуть виступати посередниками між державою, органами місцевого самоврядування та населенням. Їхня участь є особливо значущою у сферах підвищення цифрової грамотності населення, насамперед у сільських регіонах, де рівень володіння цифровими навичками часто залишається недостатнім, а також у здійсненні громадського контролю за доступністю електронних послуг, якістю відкритих даних і дотриманням принципів прозорості на місцевому рівні. Крім того, громадські організації можуть сприяти проведенню інформаційно-просвітницьких кампаній, організації навчальних програм для мешканців і посадових осіб місцевого самоврядування, поширенню кращих практик цифрової трансформації, а також залученню додаткових експертних, грантових і донорських ресурсів для підтримки громад, що мають обмежені можливості для самостійного впровадження цифрових рішень. Таким чином, діяльність громадських організацій слід розглядати як важливий інструмент забезпечення більш рівномірного розвитку цифрової відкритості та цифрової спроможності територіальних громад.

Література

1. Бондар Г. Л. Цифрова трансформація уряду України, відкриті дані (open data) та електронні послуги / Г.Л. Бондар // Публічне управління та регіональний розвиток: наук. журн. – 2021. – № 11. – С. 97–123. Режим доступу: <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/1602>
2. Цимбалюк В. І. Розвиток адміністративно-правових засад цифрового врядування у системі місцевого самоврядування України в умовах євроінтеграції / В.І. Цимбалюк // Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство» Випуск № 05. – 2025, частина 2 – С. 358-363. Режим доступу: <https://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/342726/330677>
3. Медяник В.А. Цифровізація публічного управління в соціальній сфері: адміністративно-правовий вектор трансформації в Україні Електронне наукове видання «Аналітично-порівняльне правознавство» Випуск №04. – 2025, частина 1. – С. 226–231. Режим доступу: <https://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/337848/326292>
4. Донченко О. С. Відкритість публічного управління як напрям наукових досліджень: основні аспекти та перспективи / О. С. Донченко // Інвестиції : практика та досвід : наук.-практ.

журн. – 2022. – № 23. С. 124–130. Режим доступу: <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/2071>

5. Тимофеев С. П. Загальні засади забезпечення відкритості та прозорості органів публічної влади в Україні / С. П. Тимофеев // Публічне управління та регіональний розвиток: наук. журн. – 2021. – № 11. – С. 251–278. <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/1609>

6. Єрко І. А. Відкриті дані як вектор розвитку публічного управління / І. А. Єрко, О. В. Токар // Публічне управління та регіональний розвиток : наук. журн. – 2018. – № 2. – С. 345–364. Режим доступу: <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/1483>

7. Zou, Q., Mao, Z., Yan, R., Liu, S., & Duan, Z. (2023). Vision and reality of e-government for governance improvement: Evidence from global cross-country panel data. *Technological Forecasting and Social Change*, 194, Article 122636. Режим доступу: <https://doi.org/10.1016/j.techfore.2023.122636>

8. Snead, J. T., & Wright, E. (2014). *E-government research in the United States*. *Government Information Quarterly*, 31(1), 129–136. Режим доступу: <https://doi.org/10.1016/j.giq.2013.07.005>

9. Detthamrong, U., Laochankham, S., Emperador-Garnace, X. R., Jitsaeng, K., Chaichuay, V., Chansanam, W., & Li, C. (2025). Thematic shifts in e-governance research: From foundational frameworks to emerging technologies. *Social Sciences & Humanities Open*, 12, 101888. Режим доступу: <https://doi.org/10.1016/j.ssaho.2025.101888>

10. Альхававша М. Архітектура платформи відкритих даних для e-Government / М. Альхававша // Вісник Київського національного університету ім. Т.Г. Шевченко. – 2019. – №2. – С. 70–76. Режим доступу: <https://bphm.knu.ua/bphm/article/view/95/83>

11. Hein A. Building open government data platform ecosystems: A dynamic development approach that engages users from the start. / A. Hein, M. Engert, S. Ryu, N. Schaffer, S. Hermes, H. Krcmar // *Government Information Quarterly*, 40(4), 101878. Режим доступу: <https://doi.org/10.1016/j.giq.2023.101878>

12. Molodtsov F. An integrated usability framework for evaluating open government data portals: Comparative analysis of EU and GCC countries / F. Molodtsov, A. Nikiforova // In *Proceedings of the Annual International Conference on Digital Government Research (dg.o 2024)* (pp. 899–908). Режим доступу: <https://publons.com/wos-op/publon/69104610/>

13. Конституція України : Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-ВР#Text> (дата звернення: 30.04.2026).

14. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-ВР#Text> (дата звернення: 30.04.2026).

15. Про інформацію : Закон України від 02.10.1992 № 2657-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text> (дата звернення: 30.04.2026).

16. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13.01.2011 № 2939-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17#Text> (дата звернення: 30.04.2026).

17. Про затвердження Положення про набори даних, які підлягають оприлюдненню у формі відкритих даних : постанова Кабінету Міністрів України від 21.10.2015 № 835. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/835-2015-п#Text> (дата звернення: 30.04.2026).

18. Про адміністративні послуги : Закон України від 06.09.2012 № 5203-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17#Text> (дата звернення: 30.04.2026).

19. Про електронну ідентифікацію та електронні довірчі послуги : Закон України від 05.10.2017 № 2155-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2155-19#Text> (дата звернення: 30.04.2026).

20. Про електронні документи та електронний документообіг : Закон України від 22.05.2003 № 851-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/851-15#Text> (дата звернення: 30.04.2026)

21. Directive (EU) 2019/1024 of the European Parliament and of the Council of 20 June 2019 on open data and the re-use of public sector information. *Official Journal of the European Union*. 2019. L 172. P. 56–83. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2019/1024/oj>
22. Directive 2003/98/EC of the European Parliament and of the Council of 17 November 2003 on the re-use of public sector information. *Official Journal of the European Union*. 2003. L 345. P. 90–96. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2003/98/oj>
23. Regulation (EU) No 910/2014 of the European Parliament and of the Council of 23 July 2014 on electronic identification and trust services for electronic transactions in the internal market and repealing Directive 1999/93/EC. *Official Journal of the European Union*. 2014. L 257. P. 73–114. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj>
24. Regulation (EU) 2016/679 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016 on the protection of natural persons with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data (General Data Protection Regulation). *Official Journal of the European Union*. 2016. L 119. P. 1–88. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>
25. Kaufmann, D. Transparenting Transparency: Initial Empirics and Policy Applications /D. Kaufmann, A. Bellver // World Bank Policy Research Working Paper. – 2005. – №158. Режим доступу: <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.808664>
26. Michener G. Identifying transparency / G. Michener G., K. Bersch // Information Polity. 2013. – Volume 18. – №3. – pp. 233–242. Режим доступу: <https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.3233/IP-130299>
27. Сайт Дія. Цифрова громада [Електроний ресурс] Режим доступу : <https://hromada.gov.ua/>

References:

1. Bondar, H. L. (2021). Tsyfrova transformatsiia uriadu Ukrainy, vidkryti dani (open data) ta elektronni posluhy [Digital transformation of the Government of Ukraine, open data and electronic services]. *Publichne upravlinnia ta rehionalnyi rozvytok*, 11, 97–123. Retrieved from <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/1602>
2. Tsymbaliuk, V. I. (2025). Rozvytok administratyvno-pravovykh zasad tsyvrovoho vriaduvannia u systemi mistsevoho samovriaduvannia Ukrainy v umovakh yevrointehratsii [Development of administrative and legal foundations of digital governance in the system of local self-government of Ukraine in the conditions of European integration]. *Analitychno-porivnialne pravoznavstvo*, 5(2), 358–363. Retrieved from <https://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/342726/330677>
3. Medianyuk, V. A. (2025). Tsyfrovizatsiia publichnoho upravlinnia v sotsialnii sferi: administratyvno-pravovyi vektor transformatsii v Ukraini [Digitalization of public administration in the social sphere: Administrative and legal vector of transformation in Ukraine]. *Analitychno-porivnialne pravoznavstvo*, 4(1), 226–231. Retrieved from <https://journal-app.uzhnu.edu.ua/article/view/337848/326292>
4. Donchenko, O. S. (2022). Vidkrytist publichnoho upravlinnia yak napriam naukovykh doslidzhen: osnovni aspekty ta perspektyvy [Openness of public administration as a field of scientific research: Main aspects and prospects]. *Investytsii: praktyka ta dosvid*, 23, 124–130. Retrieved from <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/2071>
5. Tymofieiev, S. P. (2021). Zahalni zasady zabezpechennia vidkrytosti ta prozorosti orhaniv publichnoi vlady v Ukraini [General principles of ensuring openness and transparency of public authorities in Ukraine]. *Publichne upravlinnia ta rehionalnyi rozvytok*, 11, 251–278. Retrieved from <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/1609>
6. Yerko, I. A., & Tokar, O. V. (2018). Vidkryti dani yak vektor rozvytku publichnoho upravlinnia [Open data as a vector of public administration development]. *Publichne upravlinnia ta*

rehionalnyi rozvytok, 2, 345–364. Retrieved from <https://dspace.chmnu.edu.ua/jspui/handle/123456789/1483>

7. Zou, Q., Mao, Z., Yan, R., Liu, S., & Duan, Z. (2023). Vision and reality of e-government for governance improvement: Evidence from global cross-country panel data. *Technological Forecasting and Social Change*, 194, Article 122636. Retrieved from <https://doi.org/10.1016/j.techfore.2023.122636>

8. Snead, J. T., & Wright, E. (2014). E-government research in the United States. *Government Information Quarterly*, 31(1), 129–136. Retrieved from <https://doi.org/10.1016/j.giq.2013.07.005>

9. Detthamrong, U., Laochankham, S., Emperador-Garnace, X. R., Jitsaeng, K., Chaichuay, V., Chansanam, W., & Li, C. (2025). Thematic shifts in e-governance research: From foundational frameworks to emerging technologies. *Social Sciences & Humanities Open*, 12, 101888. Retrieved from <https://doi.org/10.1016/j.ssaho.2025.101888>

10. Alkhavavsha, M. (2019). Arkhitektura platformy vidkrytykh danykh dlia e-Government [Architecture of an open data platform for e-government]. *Visnyk Kyivskoho natsionalnoho universytetu imeni T. H. Shevchenka*, 2, 70–76. Retrieved from <https://bphm.knu.ua/bphm/article/view/95/83>

11. Hein, A., Engert, M., Ryu, S., Schaffer, N., Hermes, S., & Krcmar, H. (2023). Building open government data platform ecosystems: A dynamic development approach that engages users from the start. *Government Information Quarterly*, 40(4), 101878. Retrieved from <https://doi.org/10.1016/j.giq.2023.101878>

12. Molodtsov, F., & Nikiforova, A. (2024). An integrated usability framework for evaluating open government data portals: Comparative analysis of EU and GCC countries. In *Proceedings of the Annual International Conference on Digital Government Research (dg.o 2024)* (pp. 899–908). Retrieved from <https://publons.com/wos-op/publon/69104610/>

13. Constitution of Ukraine: Law of Ukraine No. 254k/96-VR (1996, June 28). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-BP#Text>

14. On Local Self-Government in Ukraine: Law of Ukraine No. 280/97-VR (1997, May 21). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-BP#Text>

15. On Information: Law of Ukraine No. 2657-XII (1992, October 2). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12#Text>

16. On Access to Public Information: Law of Ukraine No. 2939-VI (2011, January 13). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17#Text>

17. On Approval of the Regulation on Data Sets Subject to Publication in the Form of Open Data: Resolution of the Cabinet of Ministers of Ukraine No. 835 (2015, October 21). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/835-2015-п#Text>

18. On Administrative Services: Law of Ukraine No. 5203-VI (2012, September 6). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/5203-17#Text>

19. On Electronic Identification and Electronic Trust Services: Law of Ukraine No. 2155-VIII (2017, October 5). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2155-19#Text>

20. On Electronic Documents and Electronic Document Management: Law of Ukraine No. 851-IV (2003, May 22). Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/851-15#Text>

21. Directive (EU) 2019/1024 of the European Parliament and of the Council of 20 June 2019 on open data and the re-use of public sector information. (2019). *Official Journal of the European Union*, L 172, 56–83. Retrieved from <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2019/1024/oj>

22. Directive 2003/98/EC of the European Parliament and of the Council of 17 November 2003 on the re-use of public sector information. (2003). *Official Journal of the European Union*, L 345, 90–96. Retrieved from <https://eur-lex.europa.eu/eli/dir/2003/98/oj>

23. Regulation (EU) No 910/2014 of the European Parliament and of the Council of 23 July 2014 on electronic identification and trust services for electronic transactions in the internal market

and repealing Directive 1999/93/EC. (2014). *Official Journal of the European Union*, L 257, 73–114. Retrieved from <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2014/910/oj>

24. Regulation (EU) 2016/679 of the European Parliament and of the Council of 27 April 2016 on the protection of natural persons with regard to the processing of personal data and on the free movement of such data (General Data Protection Regulation). (2016). *Official Journal of the European Union*, L 119, 1–88. Retrieved from <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2016/679/oj>

25. Kaufmann, D., & Bellver, A. (2005). *Transparenting transparency: Initial empirics and policy applications*. World Bank Policy Research Working Paper, 158. Retrieved from <http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.808664>

26. Michener, G., & Bersch, K. (2013). Identifying transparency. *Information Polity*, 18(3), 233–242. Retrieved from <https://journals.sagepub.com/doi/abs/10.3233/IP-130299>

27. Diia. Tsyfrova hromada [Diia. Digital community]. (n.d.). Retrieved from <https://hromada.gov.ua/>

Дата першого надходження статті до видання: 21.04.2026

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 05.05.2026

